

София, 28.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Второ отделение, в съдебно заседание на двадесети май две хиляди двадесет и пета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА СОЛАКОВА

ЧЛЕНОВЕ: МАРИЕТА МИЛЕВА

БРАНИМИРА МИТУШЕВА

при секретар	Илияна Иванова	и с участието
на прокурора	Момчил Таралански	изслуша докладваното
от съдията	Бранимира Митушева	
по административно дело № 3137/2025 г.		

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури /ИАРА/, чрез процесуалния представител юрк. Трендафилов, срещу Решение № 10388 от 17.12.2024 г., постановено по адм. дело № 1763/2024 г. по описа на Административен съд - Бургас, с което е отменена заповед № ЧР-221 от 26.09.2024 г. на изпълнителния директор на ИАРА и е осъдена агенцията да заплати разноски по делото.

В касационната жалба се релеват касационни основания по чл. 209, т. 3 от АПК - неправилност, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Излагат се съображения в подкрепа на твърденията. Претендира се отмяна на съдебното решение и постановяване на друго, с което се отхвърли първоинстанционната жалба.

Отвeтникът - С. М. К., редовно призван, в съдебно заседание не се явява и не изпраща представител. В приложени по делото писмен отговор и писмено становище, чрез процесуалния си представител адв. Владикова, оспорва касационната жалба и изразява становище за нейната неоснователност. Претендира присъждане на разноски за касационната инстанция.

Представителят на Върховната касационна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд /ВАС/, състав на второ отделение, като взе предвид становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение на наведеното касационно основание съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК и след служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред административния съд е образувано по жалба, подадена от С. К. против заповед № ЧР-221 от 26.09.2024 г. на изпълнителния директор на ИАРА, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „главен секретар“ в ИАРА, считано от 27.09.2024 г., поради съкращаване на длъжността.

За да отмени оспорената заповед първоинстанционният съд е приел, че макар и издадена от компетентен орган и при спазване на изискването за форма на акта и административно-

производствените правила, същата е постановена в нарушение на материалния закон и целта на закона. Прието е от съда, че в случая длъжността „главен секретар“ на ИАРА е предвидена в действащ нормативен акт - чл. 10 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури /УПИАРА/, като в ал. 2 на този член са регламентирани и неговите функции, както и че длъжността съществува като щатна бройка и в Приложението към чл. 6, ал. 2 „Численост на персонала в организационните структури и административните звена на агенцията - 220 щатни бройки“ от УПИАРА, като това се потвърждава и от съдържанието на интернет-страницата на агенцията, от която се установява също, че почти веднага след прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя, на длъжността е назначено друго лице. При така установеното по делото и предвид на неангажиране от ответника на доказателства за съкращаването на длъжността, съдът е обосновал извод, че по същество не е извършено съкращаване на изпълняваната от жалбоподателя длъжност „главен секретар“ - нито в хипотеза на отпадане на тази длъжност като нормативно определена позиция, нито в хипотезата на премахването ѝ като система от функции. След като не се установява реално съкращаване на длъжността, заемана от жалбоподателя, то с позоваването на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, съдът намира, че материалният закон е бил неправилно приложен от ответния орган. Прието е от съда също така, че заповедта е издадена и в противоречие с целта на закона, доколкото няма данни действията на органа да са били насочени към оптимизиране на работата чрез осъществяване на дейността от по-малко, но по-квалифицирани служители, а не към произволно упражняване на административните правомощия по освобождаване на служител и назначаване на нов.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият тричленен състав на ВАС, второ отделение, намира, че при напълно изяснена и подробно описана фактическа обстановка съдът е обсъдил всички доводи, които са били релевантни за постановяването на решение по подадената жалба, като правилно е приел, че са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК, обосноваващи извод за незаконосъобразност на оспорената заповед.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 108 от ЗДСл, във връзка с чл. 4, ал. 1, изр. първо и чл. 5, ал. 1, т. 16 от УПИАРА, както и че същата е съответна на особените изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 108 от ЗДСл. Правилно съдът е приел също така, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

При правилна преценка на доказателствата по делото, ценени в съвкупност, съдът е достигнал и до верен извод, че в конкретния случай обаче не са налице материално-правните и кумулативно изискуеми предпоставки на фактическия състав на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. За да е съкратена една длъжност по смисъла на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл следва да се установи, че тази длъжност е премахната като нормативно установена позиция и система от функции или е намален броят на служителите, които са ангажирани с нейното изпълнение. От приетите по делото писмени доказателства в случая безспорно се установява, че по същество не е извършено съкращаване на длъжността „главен секретар“, заемана от жалбоподателя, нито в хипотезата на отпадане на тази длъжност като нормативно определена позиция, нито в хипотезата на премахването ѝ като система от функции, доколкото същата е предвидена в чл. 10 от УПИАРА и съществува като щатна бройка в Приложението към чл. 6, ал. 2 от УПИАРА. Нещо повече, в процесния случай от приложена по делото разпечатка от интернет - страницата на ИАРА се установява, че след прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя на тази длъжност е назначено друго лице.

Както първоинстанционният правилно приема, оспорената заповед е издадена и в противоречие с целта на закона. Смисълът на съкращението е да се оптимизира работата в съответната администрация, като се създадат условия за изпълнение на дейността от по-малко на брой служители. В случая към датата на издаване на заповедта, промени за оптимизиране на работата на администрацията по посочения начин не са предприети. Това мотивира заключението, че действията на органа по назначаването са предприети в отклонение от принципа за добросъвестно, разумно и справедливо упражняване на правомощията, предвиден в чл. 6, ал. 1 АПК, тъй като не са насочени към ефективното и рационално изпълнение на функциите на администрацията, а към произволно прекратяване на служебното правоотношение с конкретен служител.

При постановяване на съдебното решение не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Решението е постановено след изясняване на спора от фактическа страна и при цялостна преценка на събраните по делото доказателства. В тази връзка следва да се има предвид, че е неоснователно възражението на касатора, че съдът не е събрал всички доказателства и е възпрепятствал упражняването на неговите процесуални права. В хода на

съдебното производство на административния орган са били дадени от съда изрични указания с разпореждане № 7522/10.10.2024 г. и определение № 8127/24.10.2024 г. както за представяне на административната преписка в цялост, така и за представяне на доказателства, установяващи съществуването на фактическите основания, посочени в обжалваната заповед, като доказателства в тази насока от органа не са представени, включително и пред настоящата съдебна инстанция. Съдебният акт е и с предвиденото в чл. 172а от АПК съдържание, като в него са изложени мотиви, обосноваващи изводите на съда по съществото на спора.

Предвид изложеното настоящата инстанция приема, че решението на Административен съд - Бургас е правилно и не са налице сочените от касатора основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

При неоснователност на касационната жалба в полза на ответника следва да бъде присъдено заявеното в срок и реално заплатено адвокатско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 1 200 лева, съгласно приложен по делото договор за правна защита и съдействие № 17/13.05.2025 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Върховен административен съд, второ отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 10388 от 17.12.2024 г., постановено по адм. дело № 1763/2024 г. по описа на Административен съд - Бургас

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури да заплати на С. М. К., с [ЕГН], сумата в размер на 1 200 /хиляда и двеста/ лева, представляваща разноски за касационната инстанция.

Решението е окончателно.

Вярно с оригинала,

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ ГАЛИНА СОЛАКОВА

секретар:

ЧЛЕНОВЕ: /п/ МАРИЕТА МИЛЕВА

/п/ БРАНИМИРА МИТУШЕВА